

Tuần Báo Vô Vi

8 tháng 5 năm 2011

Số 28

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Có người tự cảm thấy bị nhập xác là sao ?
- 2) Gặp trường hợp như trên thì phải làm sao ?
- 3) Bé sống gần sông bạc hằng ngày Bé học được những gì ?
- 4) Điển tâm có lợi gì cho người tu không ?
- 5) Nghiêm luật thanh tịnh là sao ?
- 6) Hôm nay Bé phải ngồi xe về Montreal 10 tiếng đồng hồ, Bé sẽ mệt khi về đến nơi, Bé nghĩ sao về việc này ?
- 7) Bé đã về Montreal bình an, mọi người tái ngộ đều vui, cảm thấy Bé khỏe và trẻ ra, tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 23 tháng 10 năm 1992 1) Hỏi : Có người tự cảm thấy bị nhập xác là sao ? Đáp : Thưa, người bị nhập xác là hoàn toàn mất chủ quyền, ý lực của bên ngoài điều khiển, nói năng lộn xộn, sự sống khác hơn người thường, bắt nguồn từ sự ô trược của bộ tiêu hóa hút dẫn vào nội tạng, qua cục đàm ôn thối bên trong, diễn tả theo sở thích của hành giả, tùy theo duyên nghiệp của mọi người mà chuyển.	Ngày 23 tháng 10 năm 1992 2) Hỏi : Gặp trường hợp như trên thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, gặp trường hợp như trên phải thanh lọc nội tạng cho thanh sạch, bộ tiêu hóa tốt tươi trở lại, vận khí của bộ gan, bộ tim, và bộ thận điều hòa, tức là từ trường của hành giả càng ngày càng mạnh, thì phần trược không có cơ hội điều khiển nữa, khôi phục bình thường, tự mình làm chủ cộng với ý lực niệm Phật như Bé đã thường niệm và giải thích, thì khối thần kinh bộ óc sẽ được bình thường, niệm trong vòng hai năm sẽ có kết quả. Kệ: Tự mình ý thức giải trần mê Trí ý thông minh tự trở về Đường đạo trong lòng thanh phần khởi Chẳng còn mê chấp chẳng còn quē.
Ngày 24 tháng 10 năm 1992 3) Hỏi : Bé sống gần sông bạc hằng ngày Bé học được những gì ? Đáp : Thưa, Bé sống gần sông bạc, Bé lại thiện nhiều hơn, để thấy rõ giá trị của sự thanh tịnh là cơ hội trực tiếp cứu tâm linh tiến hóa nhanh hơn, cảm thấy rõ rệt đời là tạm, được mất cũng chẳng đến đâu, chỉ có tu thiện thanh tịnh dứt khoát đi về xứ Phật là thoải mái nhất. Bé đã chứng nghiệm mọi sự trên đời này, thấy thấy cũng trở về không, thì mới thấy được chơn không. Hằng ngày Bé đi bộ xem, nhìn xem và xét kỹ càng, Bé thấy rõ ai ai cũng ra về với bàn tay không, nhưng sự tham dâm muốn có, cho nên họ bị lận đận suốt đời, rồi cũng chẳng đi đến đâu. Chỉ có người dứt khoát là tự cứu mà thôi. Bé rất may mắn là Bé không tiền, dù có ra vô sông bạc cũng không sao, ngày đêm tưởng đến Trời Phật còn hơn là tưởng đến tiền tình duyên nghiệp, tâm hồn lúc nào cũng thoải mái, sống trong động vẫn tịnh là vậy. Kệ: Thực hành trực giác mỗi đêm ngày Thanh thân vui chơi luật trả vay Tâm đạo đường đời duyên tự giác Quy y Phật Pháp thức đêm ngày.	Ngày 25 tháng 10 năm 1992 4) Hỏi : Diển tâm có lợi gì cho người tu không ? Đáp : Thưa, người tu đạt tới diển tâm thì mới cảm thấy bộ óc sáng và thanh, ngược lại, không thấy gì thì chỉ học lý mà thôi, không biết được nghiêm luật thanh tịnh mà tu.

Ngày 25 tháng 10 năm 1992

5) Hỏi : *Nghiêm luật thanh tịnh là sao ?*

Đáp : Thừa, nghiêm luật điển quang thì lúc nào đầu óc cũng thanh tịnh thì sự động loạn của nội tạng và tình đời cũng không lôi cuốn được, chiều hướng phát triển hướng thượng, bộ đầu xoáy óc điển hút đi lên thay vì hướng hạ tranh chấp, bằng lòng niệm Phật nhiều hơn, vượt khỏi sức hút của hồng trần, đi đâu cũng đem lại sự bình an cho mọi người, tức là chỉ cho họ hướng thượng tự giải trong thực hành.

Kệ:

Thực hành khai triển tiến tâm thành
Giải mở khai thông trí thức nhanh
Óc sáng tâm vui thanh giải nhẹ
Trì tâm tu luyện hướng về thanh.

Ngày 26 tháng 10 năm 1992

6) Hỏi : *Hôm nay Bé phải ngồi xe về Montreal 10 tiếng đồng hồ, Bé sẽ mệt khi về đến nơi, Bé nghĩ sao về việc này ?*

Đáp : Thừa, mệt hay không cũng do tâm mà thôi, chấp nhận phương tiện sẵn có mà hành thì lúc nào cũng an vui cả. Phương tiện sẵn có tức là những gì Thượng Đế an bài, tức là đúng. Người hành đạo và tin ở đạo còn mang xác làm người thì phải tùy duyên mà tiến, chứ không nên nghĩ ngược lại những gì mình có, chấp nhận và nhịn nhục thì việc gì cũng xong, nằm trong nguyên lý có có không không là vậy.

Kệ:

Khó khăn dễ dãi cũng do tâm
Học hỏi triển miên tự thức thâm
Ai dờ ai hay cần nhịn nhục
Thâm tu thâm tiến thấu không tâm.

Ngày 27 tháng 10 năm 1992

7) Hỏi : *Bé đã về Montreal bình an, mọi người tái ngộ đều vui, cảm thấy Bé khỏe và trẻ ra, tại sao ?*

Đáp : Thừa, Bé cảm thấy tình Trời rất cao đẹp, mọi người hướng thượng mới thật sự chung vui và sum hợp, quên đi sự động loạn của trường đời, hướng về hạnh đức tu học tiên thân. Mỗi lần gặp Bé thì mỗi lần được tăng thêm giờ thiền, lui về khả năng sẵn có mà tự tu, tần số điển quang khai mở, tự nhận tâm ấn khi được nghe những lời truyền cảm tự nhiên nhận thức.

Kệ:

Ý tâm khai triển thức vô cùng
Tâm nhẹ ý lành chuyển bao dung
Điển giới khai màn duyên tự độ
Thoát trần phân giải lý trung dung.

Tự Hành Chơn Pháp (tiếp theo)

...
Cho nên những người tu đẳng Vô Vi tại sao bạn bè tu gặp với nhau gây gổ rồi lại cũng nhớ nhau, bởi nó nhờ phần thanh điển dẫn giải cho đôi bên, nó mới nhớ nhau và nó giúp đỡ nó tiến giải. Cho nên, chúng ta đem cái này chúng ta thực hành với đời thì cũng vậy. Một ngày nào đó rồi nó cũng sẽ quy hàng với sự thật. Một ngày nào đó nó cũng phải trở về với tình thương và đạo đức. Cái căn bản của nó được hưởng là nhất định nó phải hưởng, không bao giờ nó bỏ đâu.

Cho nên, các bạn đừng sai lầm về chỗ đó mà vọng động thêm và khổ tâm thêm, chẳng có cái gì đáng phải lưu ý. Nhưng mà chỉ có lưu ý tự sửa mình để tiến hóa. Mình muốn hưởng cái gì? Hưởng cái đời đời thì mình phải thực hành để cho nó sớm tiến tới sự đời đời của chúng ta. Rồi chúng ta có giúp mọi người không? Những hành động tốt chúng ta hướng về đời đời thì chúng ta đâu có còn đau khổ nữa, thì những hành động tốt đó có thể ảnh hưởng cho người khác và sẽ cho người ta có cơ hội ý thức được để người ta tự tiến cũng như ta đã và đang tự tiến.

Cho nên, luật công bằng của Trời đất luôn luôn nó có sự công bằng trong tâm của mọi người. Cho nên miệng thì nói một chuyện mà trong tâm đòi hỏi sự công bằng ai cũng có hết đã và đang đòi hỏi sự công bằng.

Cho nên, chúng ta tu ở đây là dẫn giải từ li từ tí trong nội tạng nội tâm đã đưa nó đến sự công bằng sẵn có của nó và được quân bình tư tưởng của mọi giới trong cơ tạng của chúng ta như tư tưởng của chủ nhơn ông phần hồn đều được đồng tiến trong sự sáng suốt, chớ không có sự nghi kỵ lẫn nhau ở trong nội tâm nữa.

Cho nên, cái phương pháp này lần lần rồi nó sẽ giải cho các bạn. Các bạn sẽ hiểu các bạn nhiều hơn, các bạn mới trở về thực chất của các bạn, các bạn rõ các bạn chừng nào thì các bạn thấy cảnh thanh bình nó về với các bạn sớm chừng này. Còn các bạn còn chưa rõ các bạn thì các bạn vẫn ở trong giới động loạn, tu mãi không tiến, mang tiếng tu mà thiếu hành là không bao giờ tiến. Cảm ơn các bạn.

Bạn đạo: Thưa ông Tám Ngọc Hoàng Thượng Đế là đáng toàn năng hay là phải làm việc theo thiên cơ.

Thầy: Không có. Y là đáng toàn năng. Nhưng mà y làm việc từ các giới, tất cả đều là y, vua Diêm Vương cũng là y, mà ông Trần cũng là y, một cục cục cũng là y, có gì đâu, thấy chưa? Nhưng mà người ta không hiểu, nói Ô! Ngọc Hoàng có một. Cha Trời Mẹ Đất đã nói rõ hồi nào tới giờ có bao nhiêu đó thôi. Nếu không có y không có làm sao mà bày ra nhiều cái bài bản đóng nhiều cái tuồng ở thế gian như vậy và tuồng nào cũng có y hết trời, không có tuồng nào không có y, thấy chưa? Có hết! Khi mà chúng ta hiểu rồi, rồi chúng ta trở về với tiêu thiên địa này thì từ đầu chí chân đều có ta trong đây hết, anh thấy chưa? Sự sáng suốt của mình là Ngọc Hoàng Thượng Đế của cái tiêu thiên địa này, chúa tể càn khôn này, từ lỗ chân lông tới móng chân đều có sự can dự của ông hết, anh thấy không? Đó, khi mà hiểu rút trở lại cái này, phần thí nghiệm này thấy thì thấy càn khôn vũ trụ, thấy rõ như ban ngày, quyền năng của ông. Bây giờ, cái chân này muốn bỏ xuống thì ông không chịu bỏ thì không có làm gì bỏ được, thấy chưa? À! Nhưng mà nó đều sắp đặt trong cái cơ duyên thì giờ khắc sanh đều có hết, nghịch thuận có hết, phần sáng suốt chỉ giữ cái công bằng mà thôi, giữ cái luật công bằng, thấy chưa? Hỏi anh sáng suốt như vậy mà anh để anh đau bao tử hay là anh nhức mỏi ví dụ vậy đó. Nhưng mà trong này tại vì tụi ở trong này nó có phần sáng suốt giáo dục nó, nhưng mà sự đòi hỏi nó quá nhiều thì nó phải đụng phải. Nó đụng phải rồi nó gì? Nó chán ghét. Chán ghét rồi nó gì? Nó sẽ buông bỏ cái tập quán đó. Buông bỏ cái tập quán đó thì bệnh hoạn đó không có tái phát nữa. Còn một ngày một giờ nó chưa buông bỏ cái tập quán đó là cái bệnh hoạn nó phải tái phát luôn luôn, hiểu chưa?

À! Cho nên chủ nhơn ông nắm cái công bằng đó. Nhưng mà cho nó hay rồi mà nó không làm thì nó phải chịu. Mà nó chịu rồi nó có tiến hóa không? Nó cũng tiến hóa nhưng mà chậm hơn. Còn nếu nó chịu liền, nó lại mau hơn, có hai lẽ lồi. Cho nên của chúng ta đây, nhiều người bán tính bán nghi chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ mà không chịu xét lấy

mình. Chu cha ông Ngọc Hoàng lớn, ông Phật lớn đủ thứ hết trời, rớt cuộc không xét mình. Bây giờ, mình xét thực chất của mình, mình là đấng toàn năng chớ gì nữa, vô cùng tận là đấng toàn năng chớ gì nữa. Còn không chịu xét cái thực chất của mình thì mình thấy mình eo hẹp và tự ghép mình vô trong cái bóng tối. Còn anh thấy thực chất mình là vô cùng tận rồi thì mình cứ việc tiến chớ có gì đâu mà phải lo.

Cái kết quả đó tùy cái cơ năng bản thể của con người. Mà cơ năng bản thể của con người nó chịu đựng được thì nó có thể ngồi lâu. Nhưng mà cái đó ổn định cho cái phần thể xác thôi, chớ không về cái phần thần, nó không phải tu sáu giờ, nó mới giỏi hơn. Nhưng mà phần thần tu hai mươi bốn trên hai mươi bốn nó mới nhẹ hơn, thấy chưa?

Cho nên, nhiều người người ta thiền tới mức đó người ta hết thiền nữa nhưng mà người ta cứ tiến hóa về đạo pháp là phần thần người ta tu hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Bất cứ cái gì của đời tới thì họ xét đạo trước họ luận đời sau thì họ tu hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Còn cái gì mà đời mà mình cứ đứng vô đời trước, rồi thùng thảng mình mới tìm đạo giải đó là mình còn chậm. Cái gì xảy tới mình lấy cái đạo trước rồi xét cái đời sau rồi ta hai mươi bốn trên hai bốn, permanente¹) về tu rồi. Còn cái thiền kêu mà ngồi thiền miên liên tục như vậy đó cũng không phải đúng đâu, phải sửa tâm sửa tánh và lọc thanh điền. Còn cái ngồi đó kêu bằng khép cái bản thể cho nó ổn định vậy thôi, về phần thể xác thôi. À! Nhưng mà còn cái phần thần còn quan trọng hơn. Nó phải tu làm sao hai bốn trên hai bốn, nên tôi bây giờ hai bốn trên hai bốn chớ không bỏ được cái đó. Cái thiền giác tôi nó phải hai bốn trên hai bốn.

Nguyên âm chưa thấy thực chất của mình, còn dờm mặt mình bề ngoài này là còn dính ngoại cảnh, chưa thấy thực chất. Cho nên, đây rồi sẽ thấy thực chất. Khi mà thấy thực chất rồi, mình mới thấy hạnh phúc, không còn cái gì đáng lo âu nữa. Lo âu mình làm cho mình tăm tối mà thôi, chỉ có bao nhiêu đó đủ rồi. Mình phải hiểu rõ cái thực chất của mình, mình mới kêu rằng tu. Mình khổ cực mình tu, khổ biết bao nhiêu mình cũng phải tu để hiểu cái thực chất của mình. Đó là giá trị của loài người. Còn tu mà ý lại, u ơ, ú ớ, tu làm gì? Con người sống trong ảo mộng sai lầm, không chịu hiểu cái thực chất. Thì

tôi nói bên trong mình có cái gì, bên ngoài có cái này, rõ ràng không?

Đó, bây giờ người ta mới nghiên cứu ra cây cỏ có âm thanh, lá cây có tiếng reo. Có! Người ta cũng thấu được vậy, thì nó cũng ở trong nguyên năng đó mà thôi. Nhưng mà nó tiến hóa vô cùng tận chứ nó không có bao nhiêu đó, vẫn tiến hóa mãi mãi, thì mình ở đây cũng vậy. Tại sao mình không hiểu sự tiến hóa đó mà để hưởng? Để học và hưởng. Anh không dừng lấy gì anh học. Anh phải dừng anh mới học được. Anh không dừng lấy gì anh học. Người ta đưa cái bài, anh chu cha chán quá. Anh phải ôm cái bài đó. Anh tiêu thụ cho hết anh mới học, mới tiến hóa. Còn đem tới mình cứ lắc đầu hoài làm sao tiến hóa, cứ việc nhào vô học, cái gì cũng học hết, không sao.

Tôi nói nhiều rồi, nhiều người tưởng tôi nói dốt, chớ anh thấy tôi cái gì không học, khổ tôi học, sướng tôi học, cái gì tôi cũng nhào vô hết, tôi mới được nhẹ nhàng. Còn nhiều người không chịu học, rồi muốn ý lại sao được.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 15/01/1978)

¹ Permanente: lâu dài, vĩnh cửu, thường xuyên.

Thông Báo Của Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Ban Tổ Chức Du Hành Đạo Pháp xin thông báo các tin tức về Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 tại Siem Reap như sau:

1. Ghi danh:

Để trả lời cho một số bạn đạo về hạn chót ghi danh: Ban Tổ Chức vẫn tiếp tục nhận ghi danh cho quý bạn muốn tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011. Chúng tôi sẽ thông báo sớm đến quý bạn nếu có sự thay đổi về hạn chót ghi danh.

2. Xe bus:

Hiện giờ Ban Tổ Chức sẽ có 3 chuyến xe bus: ngày đi 20/9, ngày về: 25 và 26/9. Bạn đạo ghi danh xe bus khứ hồi xin chọn ngày 20-25/9 hoặc 20-26/9. Vì thời gian giới hạn xin bạn đạo vui lòng ghi danh sớm để chúng tôi lập danh sách và gọi về cho công ty xe bus.

Chúng tôi sẽ thông báo về địa điểm, giờ khởi hành của các chuyến bus đến quý bạn ghi danh xe bus sau khi nhận đầy đủ chi tiết từ hãng xe bus.

3. Văn nghệ Vô Vi:

Ban Văn Nghệ Du Hành Đạo Pháp kính mời quý bạn đạo tham dự ĐH DHĐP 2011 tham gia vào chương trình văn nghệ Vô Vi Du Hành Đạo Pháp 2011. Xin quý bạn vui lòng ghi danh trước để chúng tôi tiện sắp xếp chương trình cho được hài hòa và sống động hơn. Quý bạn vui lòng điền các chi tiết dưới đây và gửi về địa chỉ email: vannghevovi@gmail.com

- Tên, họ bạn đạo trình diễn:
- Thiên đường, thành phố, quốc gia:
- Tiết mục và thể loại (ca, vũ, nhạc, kịch, hài...):
- Nội dung (để MC soạn lời phần giới thiệu):
- Thời gian trình diễn:

Ghi chú: Phần ca nhạc sẽ dành ưu tiên cho chủ đề về Thiên Ca Vô Vi hoặc những sáng tác mới phản ánh triết lý Vô Vi, hoặc Tình Thầy Tận Độ.

Những đóng góp ý kiến hoặc thắc mắc về chương trình văn nghệ Vô Vi DHĐP 2011, xin liên lạc: vannghevovi@gmail.com

Ban Văn Nghệ Du Hành Đạo Pháp xin chân thành cảm ơn và ước mong sự tham gia đông đảo của quý bạn đạo.

4. Phiếu Ghi Danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 được kèm theo đây hoặc lấy xuống từ website: www.voviphatphap.org

5. Xin quý bạn giúp chuyển email hoặc thông báo các thông tin này đến các bạn đạo vùng mình.

Chân thành cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Kính thư

Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduhanhdaophap@gmail.com

SỢ MA

Đi vào bóng đêm cảm thấy rờn rợn, đường vào ngõ vắng thấy lòng nao nao, man mát một cái gì đó đe dọa tới bản mạng của mình, trạng thái đó dân gian gọi là sợ ma.

Trong kiếp sống vô thường này có nhiều điều kỳ bí khó hiểu, một trong số điều huyền vi đó là trạng thái của tâm linh. Một hành giả tu thiền lấy điển quang làm gốc, lấy ánh sáng nội tâm làm thước đo tiến hóa, làm ngọn đuốc soi đường trên từng bước đi tâm tới, nếu một lúc nào đó trên nẻo đường thiền mình vào bóng đêm mà lòng rào rạc tình thương, sự cảm thông giữa mình với thiêng liêng không còn ngăn cách, hòa quyện cùng nhau chia sẻ niềm vui và nỗi khổ... là lúc đó mình hết sợ ma.

Có vài lý do để sợ ma.

1/. Bản chất thiếu tình thương, bản xén lo tóm vén lợi lộc về mình, dễ mẫn cảm nghi ngờ bị hại hay sợ mất mát.

2/. Luồng điện nội tâm hướng hạ đồng đẳng với cõi âm cho nên khi va chạm với luồng điện của thiêng liêng thì ngọt ngạt, bản loạn.

Con đường thiền là phản ánh một cái nhìn sâu thẳm vào tận tâm hồn, dứt khoát không hướng ngoại, cốt lõi là tìm hiểu chân thật vị trí nội tâm mình đang đứng, không mê theo Tiên Phật mà cũng không chê bai Ma Quỷ, tất cả vạn vật trên đời đều có ý nghĩa riêng của nó.

Khi bước qua cửa tử, nếu mình gặp lại những con ma mà mình đã từng sợ, có thể là điềm may mắn, chớ không chừng với nỗi chấp mê bất tận của tâm hồn này sẽ là mầm duyên nghiệp để lạng lẽ vun trồng nơi Địa Ngục hoang vu.

*Sợ Ma mặt hiển của mê mờ
Cố chấp theo mình thuở ấu thơ
Nay biết âm dương đồng nhất lý
Thương người khổ nạn nẻo bơ vơ.*

Tg: TSP

TAM HOA TỤ ĐỈNH

THIÊN ĐÀNG DU KÝ (Hồi 5):

Đạo Tiên lấy Kim Tiên là cực phẩm, tức là Vô Cực Kim Tiên, tới được mức này không còn sống chết, vĩnh viễn thoát vòng luân hồi. Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên là công phu đạt tới mức tối thượng thừa của đạo gia, nếu không tu được tới mức đó hẳn là vô phương vào được cảnh giới Kim Tiên và Vòng Tròn Vô Cực. Xin tạm giảng giải ý nghĩa siêu diệu của Tam Hoa Tụ Đỉnh như sau:

1) **Nhân hoa (hoa người):** Luyện tinh hóa khí. Người vốn do sự hòa hợp của tinh mà sinh sản, cho nên tinh là chủng tử của luân hồi. Kẻ tu đạo, **tâm** phải lia được “hạ tiêu” (tức là đường dẫn khí nằm ở phía trên bàng quang chủ về phân biệt thanh trước, chỉ ra mà không vào), có **diệt trừ được dâm dục** thì tinh mới không xuất, có quên được chuyện dâm dục thì tinh mới đầy và “hoa chì” mới nở.

2) **Địa hoa (hoa đất):** Luyện khí hóa thần. Người ta sống được là nhờ ở khí, kẻ tu đạo **tâm** phải lia được “trung tiêu” (tức mạch dẫn khí nằm ở lần trong bao tử) thì không kinh không sợ, không oán không giận, ắt khí hòa thuận bình yên, đạo thông suốt, trung khí đủ thì **không nghĩ tới ăn**, “hoa bạc” mới nở.

3) **Thiên hoa (hoa trời):** Luyện thần hoàn hư. Tinh khí tuy đủ song không có thần ắt thân thể không có ánh sáng thì kẻ như chết cho nên thần là chủ tể. Kẻ tu đạo, **tâm** lia được “thượng tiêu” (tức mạch dẫn khí nằm ở phía trên bao tử) mới không chấp trước, thần mãn túc thì **không còn nghĩ tới ngủ**, hồn trong lắng tỉnh táo ắt thoát xác trở về hư vô, vào cảnh giới hư không và “hoa vàng” bừng nở.

ĐỨC THẦY GIẢNG:

Đọc đến đây chúng ta thấy rõ, làm sao để hiểu những cái điểm này, làm sao để lia được trung tiêu, rồi mới được tiến hóa làm sao?

Cho nên **chúng ta nhờ cái Pháp Luân Thường Chuyển, nhờ cái thanh khí nó chuyển giải lần lần lên**, vì trước kia các bạn còn ham mê cái này, ham mê cái kia rồi mà làm Pháp Luân Thường Chuyển rồi tự nó rời lần lần. Ngay như cái tánh **ham mê nó cũng bớt rồi, thì cái dục tính, cái dâm tánh nó bớt thì cái dục nó không còn**. Cứ làm Pháp Luân Thường Chuyển lần lần, nó rời đi hồi nào các bạn không hay, các bạn sống quen như vậy thì các bạn không có cái gì mà bờ ngõ trước cái tình dục, trước cái sự quyến rũ hết thấy!

Cho nên cái Pháp Luân Thường Chuyển nó đã dẫn tiến các bạn. Và đọc vô trong cuốn sách này để chứng minh cho các bạn thấy rằng con người có khả năng làm như vậy bằng một cách tu học: hướng thiện. Nhưng mà **chúng ta vận dụng phần nguyên khí của Trời Đất để hỗ trợ cho chúng ta đạt đạo, kêu là đón ngộ đi ngán và để tiến tới**. Và không hành mà chế pháp, sửa pháp thì tu suốt đời không có đến đâu hết thấy.

Cho nên nhiều khi các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều rồi **đến cái miếng ăn các bạn cũng không cần thiết nữa**, thấy ăn một chút chơi, vậy thôi, cho nó ấm no để cho cái bao tử nó khỏi cọ xát chớ kì thật không phải là thích ăn và tham ăn nữa, không có vụ đó. Còn thích ăn, còn tham ăn đối với Vô Vi chứng minh là cái người đó chưa đạt được một cái gì ở trong nội thức hết thấy! Bây giờ có dùng lí đạo nói cũng vớ vẩn ở bên ngoài mà thôi, sự thật khả năng sáng suốt nó không có.

Kính Thông Báo: Xin hương tâm cầu nguyện cho bạn đạo tu thiền Vô Vi trên 30 năm, Mẹ của bạn đạo Ngô Tấn Bài, Ngô Văn Minh.

Mẹ tên Lê Thị Miều sinh ngày 15 tháng 4 năm 1920, mất vào ngày 28 tháng 4 năm 2011 tại Phú Lộc, Hoà Thắng, Phú Hoà Phú Yên, Việt Nam. Hưởng thọ 92 tuổi.

Xin quý bạn đạo hương tâm cầu nguyện cho Bà sớm siêu sanh Tịnh Độ. Xin chân thành cảm ơn quý bạn đạo.

Kính,
Ngô Tấn Bài, Ngô Văn Minh

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo vui lòng thành tâm hương thượng cho cụ Bà Nguyễn thị Ngõi sanh năm 1921 tuổi Tân Dậu, từ trần lúc 8:40' sáng ngày 3-5-2011 (nhằm ngày 1 tháng 4 năm Tân Mão) Tại Ấp 6, Xã Bình Mỹ, Huyện Củ Chi, TP HCM. Hưởng thọ 92 tuổi, được siêu thăng tịnh độ. Cụ Bà Nguyễn Thị Ngõi là thân mẫu của 2 bạn đạo Cao Phước Lập (Tám Hùng) và Trần thị Kim Hoa.

Vô cùng cảm ơn quý bạn đạo.

Thiên Đường : Mỹ Thiện TP Mỹ Tho thành thật phân ưu cùng gia đình và kính báo.
Mỹ Tho Ngày 3-5-2011

Kính Thông Báo: Bà Trần thị Tý 88 tuổi mất lúc 15 giờ chiều ngày 4 - 5 - 2011 tại Hà Nội là thân mẫu của bạn đạo: Lê Quang Đào & Nguyễn thị Thanh Dũng. Xin quý bạn đạo cùng hương tâm cầu nguyện cho bà được siêu thăng tịnh độ.

Thanh Dũng chân thành cảm tạ.

Thi Ca của Đức Thầy

Tokyo, đêm 20 tháng 9 năm 1972

Trăng tròn chân lý vẫn chưa tròn
Sân nô bi ai tánh cỏn con
Miệng thuyết hành theo chân lý Phật
Trung thu kiểm điểm trí còn non

Hỏi ai mền tiếc vợ con
Chẳng lo tu luyện trăng tròn ghẹo trêu
Bộ đầu sẵn có chứng lều
Trung tim xoáy óc nhẹ hều khai thông
Gắng tu luyện pháp nội công
Phá tung uất khí điểm thông các tầng
Hào quang sáng chiếu quây quần
Thanh bình hướng nội mở tầng pháp quang
Thuyết ra chân lý mở đàng
Giúp người lầm lạc vệt màng u minh
Dựng xây thế cảnh tạm tình
Tình thương không động mới mình lấy người
Hoa sen ướm nở tươi cười
Mền thương Di Lạc người người khai tâm
Phật Tiên sẵn có tiến tầm
Muôn năm an lạc chẳng lầm chẳng sai
Chớ nên tư tưởng đặng đài
Hồn không tiến đặng tự đày tự giam
Trung thu bánh trái khiêu hàm
Ăn no tức bụng ai làm mình đau
Thâu vô đủ sắc đủ màu
Phóng ra tanh thối trước sau cũng huề
Hư không cũng phải trở về
Màu nào sắc nấy kiểm kê chuyển vòng
Tuần này các bạn vẫn mong
Trung thu sẽ đến tháp tông khai tâm
Chúc cho các bạn vui tâm
Nguyên căn chân lý chớ lầm ngoại lai.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Hai

ĐẠO ĐỊA NGỤC ĐỐI KHÁT

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày mồng 9 tháng 9 năm Bính Thìn (1976)

Thor

*Cao ca nhất khúc vọng xuân phong
Nữu bãi yêu chi túc đập trùng
Thế thái văn minh đa ám lộ
U hồn tận đạo vông la trung.*

Dịch

Xuân về ngóng gió miệng ca vang
Uốn éo lưng tay căng đập trùng
Tân tiến thói đời đường tối ám
Hồn đen lọt trũng lưới Trời giăng.

Tế Phật: Phải bôn ba cực nhọc để viết sách, vì ai khổ sở, vì ai phiền não? Ngã đường trần gian tuy người xe náo nhiệt nhưng đạo đức lại suy vi, phong tục ngày càng sa đọa. Tiếng khóc than của các oan hồn ở cõi âm rung chuyển cả núi non địa ngục. Thánh Hiền Đường phụng mệnh Ngọc Hoàng viết sách Địa Ngục Du Ký. Tả lại những hình phạt và cảnh ở địa ngục là có ý dùng những cảnh ấy hầu giảng giải về chân lý để mọi người thấy rõ bên mê, cho nên sách này không phải là cuốn tiểu thuyết giải trí. Mong người đời hiểu rõ như vậy. Dương Sinh sửa soạn lên đường đạo địa ngục.

Dương Sinh: Con đã sửa soạn xong, mời thầy khởi hành.

Tế Phật: Người phạm được ngồi tòa sen là một đặc ân, vậy Dương Sinh phải quý trọng sự ban thưởng này..... Đã tới, mau xuống đài sen. Bữa nay mình thăm ngục đối khát.

Dương Sinh: Nơi đây như đồng hoang, bốn phía đều vắng bóng người, thưa mình đi hướng nào?

Tế Phật: Không xa đây lắm, qua khỏi khúc đường gấp ghe này là tới Ngục Đối Khát.

Dương Sinh: Đã không có một bóng người thì hồn quỷ đi ngã nào mà vào được trong ngục?

Tế Phật: Con nhìn về hướng bên trái hẳn rõ lý do.

Dương Sinh: A! Quả nhiên thấy một con đường nhỏ ở về phía bên trái, có hai ba quỷ đầu trâu mặt ngựa đang áp giải tội hồn đi.

Tế Phật: Chúng ta qua bên phải để cùng đi với họ.

Ngưu Tướng Quân: Người phạm ở xứ nào tự tiện đến đây?

Tế Phật: Hãy mở mắt nhìn cho kỹ cũng chưa muộn.

Dương Sinh: Vị Tướng Quân đầu trâu này xấu xí coi thật đáng sợ, tay cầm chĩa sắt, lưỡi sắt coi vẻ rất hung bạo. Không hiểu có tính làm dữ với mình không?

Tế Phạt: Đừng sợ, ta sẽ nói trắng ra cho hắn rõ.

Ngưu Tướng Quân: Hai vị là ai? Hãy nói mau, nếu không tôi sẽ trói lại, giải giao cho Chúa Công phân xử.

Tế Phạt: Tướng Quân, nhà ngươi làm âm binh được bao lâu rồi, tại sao không biết ta?

Ngưu Tướng Quân: Tôi đảm nhiệm chức âm binh chỉ mới ngoài hai tháng, nhất thiết thi hành lệnh trên, phạm những ai không có giấy phép đều bị bắt giữ, đó là trách nhiệm của tôi.

Tế Phạt: Tôi là Phật Sống Tế Công, còn vị này là môn sinh của Quan Thánh Đế Quân thuộc Thánh Hiền Đường Đài Trung ở dương gian, phụng chỉ đạo địa ngục viết sách khuyên đời. Bữa nay, muốn tới Ngục Đới Khát nhưng mới đi được đến đây. Tướng Quân phải biết là chúng tôi có Ngọc Chỉ tùy thân, không được ngăn cản, trái lệnh nhà ngươi sẽ lãnh hình phạt.

Ngưu Tướng Quân: Ngọc Chỉ trước mắt, xin cúi lạy nghinh chào. Thì ra người dương thế vốn kêu ngài là vị hòa thượng khùng Tế Công. Tôi cũng rời dương gian cách nay cũng không lâu, chưa từng được diện kiến Đại Phật, xin ngài cùng Thiện Sinh xá tội. Nếu như muốn đến Ngục Đới Khát, vượt qua trái đồi nhỏ kia là tới, tôi xin dẫn hai vị đi.

Tế Phạt: Hay quá. Dương Sinh chúng ta hãy theo Tướng Quân đi đến đó.

Dương Sinh: Tốt lắm. Con đường nhỏ này đầy đá vụn, mặt đường nhiều ổ gà ngập nước, đi thật là khổ cực, gan bàn chân nhứt nhối như thể kim đâm. Phía trước có thêm hai vị Tướng Quân khác, họ áp giải một phụ nữ, nhìn cách trang sức có vẻ rất giàu có nhưng chân lại bị xiềng. Bà ta tới đây vì tội gì vậy?

Tế Phạt: Những kẻ giàu có ở chốn dương gian hưởng thụ quá nhiều, không tiếc ngũ cốc, mặc sức vứt bỏ thực phẩm, ăn uống quá no nê thừa mứa, do đó bị áp giải tới Ngục Đới Khát này để có dịp cho sống và hiểu cái khổ của sự đói khát.

Dương Sinh: Quả đồi này không cao, cây cối tốt tươi, mọc đầy lau cùng loại cây dây leo, giống hệt đồi ở dương thế, trên đồi chỉ có một con đường nhỏ, vừa đủ ba người đi lọt.

Tế Phạt: Qua khỏi đồi này, con nhìn về phía trước sẽ thấy Ngục Đới Khát thiết lập ở dưới chân đồi.

Dương Sinh: Con thấy rồi, vách ngục bốn phía toàn bằng gang cứng, sơn đen, có then gài, đã tới chân đồi rồi.

Ngưu Tướng Quân: Quý vị chờ tại đây một lát, tôi vào báo cáo trước.

Dương Sinh: Bốn chữ Địa Ngục Đới Khát được khắc sâu vào bảng gỗ nhìn không rõ ràng lắm, hai bên có binh tướng canh phòng cẩn mật. Người đàn bà áp giải đi trước đã bị dẫn vào trong ngục.

Tướng Quân: Tôi đã vào trong báo cáo với quan coi ngục, mời hai vị theo tôi.

Ngục Quan: Hoan nghênh Phật Sống Tế Công cùng Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường đã hạ mình tới thăm. Chậm ra nghinh tiếp, thất lễ quá, xin tha tội.

Tế Phạt: Không có chi, chúng tôi tới đây quấy rầy, nhân vì Thánh Hiền Đường phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký, tôi dẫn linh hồn Dương Sinh xuống âm phủ quan sát rõ tình hình, để rồi viết thành tài liệu để khuyên cáo người đời, bữa nay tới đây, mong Ngục Quan chỉ dẫn nhiều cho.

Ngục Quan: Bản ngục là Ngục Đới Khát trực thuộc Đệ Nhị Điện, tôi hướng dẫn Dương Thiện Sinh đi thăm. Mời Tế Phạt lưu lại đây uống trà nghỉ ngơi.

Dương Sinh: Hay, tôi theo Ngục Quan đi... nhà ngục này, mỗi gian lớn bằng ba cái chiếu, những kẻ bị giam giữ trong đó, tuy mình bận quần áo đẹp đẽ, nhưng về mặt tại sao lại vàng vồ ốm o, miệng không ngớt oán than?

Ngục Quan: Những người đó đều là các thương gia ở thế gian, ăn mặc dư thừa, vung tiền như rác, không biết dè sẻn, đối với kẻ nghèo khổ hay ăn xin, không hề có lòng thương xót, sau khi chết đều bị đày xuống ngục này. Tôi kêu một nam tội hồn ra đây để nhà ngươi hỏi han họ.

Dương Sinh: Xin hỏi tiên sinh, có sao phải tới đây chịu tội?

Nam Tội Hồn: Tôi lúc sinh tiền mở công xưởng để kinh doanh, và buôn bán phát đạt, kiếm quá nhiều lời. Bởi quan hệ việc buôn bán, hằng ngày phải thù tiếp xã giao, nhà hàng, khách sạn, cao lầu chơi bời, mỗi bữa tiệc xài phí cả chục ngàn đồng cũng không tiếc, nhưng đối với việc phúc lợi của nhân viên lại khắc nghiệt vô cùng, nên các công nhân thường oán hận. Nếu như có những đoàn thể từ thiện đến nhờ giúp đỡ, tôi đã chỉ cho được khoảng 500 đồng, thực quả thiếu thiện tâm. Như có kẻ ăn xin hoặc bạn bè thân quyến nghèo túng tới mượn tiền, thì sai đầy tớ ra nói dối là đi vắng. Trong nhà thì ăn uống sơn hào, hải vị chẳng hề tiết kiệm, ngoài thì nuôi nhiều tình nhân, xây nhà vàng để chứa người đẹp, mỗi tháng tiêu phí hàng bao chục ngàn đồng. Hai năm trước

đây chết vì bệnh áp huyết cao, liền bị án đầy xuống Ngục Đói Khát, tuy mặc đồ âu phục nhưng không có sơn hào hải vị mà ăn, mỗi tuần lễ chỉ được một chén rau, chén cháo thay cơm, ba ngày đã đói lả hôn mê. Âm binh đầu trâu mặt ngựa lấy nước xối cho tỉnh lại, thật là thống khổ vô cùng, bụng đói, ruột quặn từng cơn chịu không nổi, ngái có đồ ăn, xin làm ơn cho tôi một chút ít, tôi đói lắm.(1)

Ngục Quan: Quân súc sanh, mau lại đây, không được làm rộn, mi tự làm tự lành, hưởng thụ quá nhiều, không được kêu khóc. Rồi kêu nữ tội ra, mau khai rõ những tội mà ngươi đã phạm ở chốn trần gian cho Dương Thiện Sinh đây nghe.

Nữ Tội Hồn: Khi còn sống tôi là vợ của một người giàu có, nhân chồng tôi mở công xưởng kinh doanh, chuyên xây cất nhà cửa, nên từ nhà nhỏ mà được ở nhà lớn. Vì nhiều tiền nên ngày càng nhiễm thói bất lương, học đánh bài, ngày đêm say mê cờ bạc, quên hết trách nhiệm gia đình. Thường hẹn bạn bè tới vũ trường, hoặc ăn uống thâu đêm, một đời ăn chơi cờ bạc hoang phí, không hề tiết kiệm tiền bạc. Đối với việc cứu tế người nghèo hoặc việc từ thiện thì lơ là, không đếm xỉa đến. Suốt đời hưởng thụ, sau khi chết, vua địa ngục không thương, phán giao tôi đến ngục này chịu tội, hiện thời đói khát chịu không nổi.

Dương Sinh: Nữ tội hồn này, nét mặt hiện rõ sự thống khổ, đưa ngón tay vào mồm nhai nhai, y như đói khát quá không chịu nổi.

Ngục Quan: Mau vào trong ngục.

Dương Sinh: Mong Ngục Quan nói rõ, tôi thấy tội hồn trong mấy gian nhà ngục, bất luận nam nữ tuy bận đồ đẹp đẽ, nhưng tại sao họ lại như lũ ăn mày bên đường, rên xiết không ngừng, đầu tóc rối bời, nhai ngón tay cho đỡ đói?

Ngục Quan: Phàm người đời phá hại của Trời, không tiếc ngũ cốc, tiêu xài hoang phí không biết tiết kiệm. Có tiền chỉ lo tiêu pha hưởng thụ cho riêng mình, không bố thí cho người nghèo khổ, hoặc làm việc công ích. Đàn ông có tiền thì bỏ bê vợ con nhà cửa, lập tổ uyên ương ở ngoài sống với vợ bé, tình nhân. Hoặc đàn bà một sớm nôi danh, như ca sĩ hiện nay thì coi chồng mình không ra gì, tự ý li hôn, hưởng thụ danh vọng giả tạo thế này thế kia. Phàm khi giàu có thì thay lòng đổi dạ, sinh ra nhiều hành vi dâm tiện. Sau khi chết tất cả đều sa xuống địa ngục này chịu khổ; mong kẻ hưởng sung sướng, phú quý, vinh hoa ở thế gian, nên bớt chút tiền của giúp người, không nên xài phí cho riêng mình nhiều quá. Nếu không vậy, ăn uống chơi bời thỏa thích, phước hết thì họa đến. Kiếp này hưởng được vinh hoa phú quý là do kiếp trước tu nhân tích đức mà được phước báo. Nếu được phú quý nhưng không dâm dục, lại làm điều thiện để tích đức giúp người giải thoát tai nạn, thường làm chuyện “*Cứu nhân độ thế*” hoặc in kinh sách khuyên đời, sau khi chết không những nhân gian lưu truyền tiếng tốt, mà hồn còn được lên cõi cực lạc, được người đời nhang khói.

Tế Phạt: Thời giờ đã hết. Dương Sinh, ta hãy sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Ngục Quan: Thừa vâng. Nếu như có điều chi thất thố, xin lượng thứ.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan đã giảng giải rõ ràng rành mạch. Chúng tôi sắp sửa trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phạt: Mau lên đài sen.... Đã tới Thánh Hiền đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(1) Cho nên chúng ta thấy rõ cái luật quân bình chưa? Ở thế gian người ta nói rằng tôi không đủ: không đủ sống, không đủ ăn, tôi phải buôn bán cho nhiều, tôi phải kinh doanh cho nhiều, tôi phải lợi lộc cho nhiều, tôi phải ăn gian thiên hạ cho nhiều để tôi giữ tiền hơn là để tiền trong tay thiên hạ, nhưng mà không thấy rằng tiền của thiên trả cho địa, của Trời chứ không phải của mình. Tiền bạc của các bạn đang có đây là của ông Trời, một ngày nào bị lấy không còn một xu. Những người đã rời khỏi Việt Nam đã thấy rõ rồi, trước kia tôi có tiền mà bây giờ tiền tôi không có một đồng xu nào hết, bị lấy lại. Cho nên chúng ta không nên bôn ba về tiền bạc mà lâm phải cái tội kêu là tham tiền mà bỏ thiên, bỏ tu rồi dâm ra lãnh cái tội ở tương lai, khó gỡ gạc.

LỜI GIẢNG CHUNG

Cho nên ở trong cái xã hội này, chúng ta thấy rất rõ, ăn có một chút mà mua cho thiệt nhiều, rồi phung phí bỏ giỏ rác, rồi biết bao nhiêu người... những cái đồ mà phung phí tại xứ Úc này bây giờ đó có thể cứu biết bao nhiêu gia đình ở trong xứ... cái xứ đói khổ hiện tại. Cho nên ta phải luyện cái tánh không nên học những cái

chuyện phung phí của những người chưa hiểu đạo... mà chúng ta hiểu đạo thì thấy cái gì nó vừa cái đó là đủ rồi, không nên tham mà mắc phải tội trạng ở tương lai vì hồn chúng ta bất diệt thế nào chúng ta cũng bị xử! Nếu chúng ta nói chết là hết thì muốn làm gì thì làm! Mà chúng ta thấy rằng chết vẫn còn, nếu chết mà không còn, không có địa ngục để xử tội bất cứ một ai!

(còn tiếp)

